

Hayat

– ArTaÇ · 29 Mart 2012

"Ağlarsın da sen şimdi"
diyordu içeri giren adam,
kapıda duran genç ve güzel kıza...
"Ağlarsın da sen şimdi"
neden söylenmişti bu laf...?
Ağlamak neden kötüydü bu kadar?
Kötüyse kendi neden ağlamak istiyordu?
Yaralanmış bakışlarıyla,
Ölmüş bedeni, yorgun kalbiyle nasıl bir inattı bu?
Neden sorusu neden bu kadar beyninde yer buluyordu
Sebebini bilmediği oluşumlarda neden kürek çekmekteydi
O denizlere aşık olmasına karşın neden bu kadar mavi bakamıyordu?
Kız, adam ve ağlamak...
Güzel olan ne varsa alıp başını gidiyordu
Giden şeyler zamanla yarıştıyordu..
Bir zaman galip geliyordu,
Bir de gidenler...
O gidenlerden olmak istemediği için ağlıyordu
Bunu artık kendisi de biliyordu.
Yaralıydı, güçsüzdü, biçareydi
Bunu artık oda hissediyordu...
Hissetmek, hissedemediğin hisleri
Ve bu his neydi?
Namazsız bir ezanla merhaba diyen
Ezansız bir namazla elveda denecek bu oluşum
Nasıl yaşanmalıydı ?
Bu da bir soruydu ve sıkıyordu adamı..
Türlü insanlarda türlü şeyleri görüyor,
Ne varsa bildikleri yarım kalıyordu hikayeler de,
Ama o hiç yarım bırakmamıştı anlatacağı hikayeleri.
Yarımlık onun eşi olmamalı derken...
Hep olamayan yarımlarda bıraktı umutlarını.
Umuttu, mucizeydi o.
Sevgiydi, aşktı o.
Kitaptı o, okunurdu her idede.

Defterdi, karalanırdı her gönülde..
Dost ağızlarında ıslanmış bir nağmeydi o...
Nihavent, uşşak hicaz oldu hep o...
"Ağlarsın da sen şimdi"
demesine karşın,
yüzüne hasret atasına;
"Palyaçolarda ağlıyormuş öğrendim artık"
diyendi o...
acı itirafları yüzüne vurandı o.
Kabul göremediği dünyaların
Sadece DAVETSİZ bir MİSAFİRiydi o..
O, genç kız ve ağlamak..
Ve bir cümle daha kurdu adam,
Nesin sen? Kimsin?
Kimeydi bu soru?
Nelere imza attığını bilmeden
İlk defa fütursuzca haykırmak isteyendi o...
Nedensiz, sebepsiz bir bakışla baktı pencereden
Kanıyordu,
Kanatlıyordu...
"Yine de tebessüm benim kardeşim"
deyip...salakça gülendi o.
Sorguluyordu kendini en sert hakimin huzurunda.
Neden?
Cevap veremiyordu bu kendi hakim olan içindeki adama..
Savcıda hakimde müşteki de oydu ...
Suçlu da o...
Bunun adına ne denir diye mırıldanıyordu,
Kitaplar geldi geçti önünden
Yazılar okudu tarihi atılmayan sayfalarda
Cevap dedi içindeki hakime cevap vermek istiyorum...
HAYAT bu HAYAT
Sorgu sual kabul etmeyen,
Cevaplarını vermeyen bir testti bu.
Şimdi yalnızdı adam...
"Ağlıyorsun işte" dedi kendine.
"Ağlıyorsun"
sen gidiyorsun ve ben kanıyorum diyemeden
nedensiz sebepsiz değildi yaşadıkları.

Hayat bu dedi kendine
HAYAT bu....
Aslolanın değer vermek olmadığını savundu hep
"Deęerlendirmelerin nasıl yapıldığı önemli olan"
diyendi o.
Deęerlendirilmeleri hiç yapılmayandı ne yazık ki: O
Ve son bir cümleyle yaşadıklarını savundu;
"Yaşanmış gerçekler yaşanmamış hayallerden daha güzeldir"
ve Talat'ı hatırladı Menderes'inde
bağışla beni;
Güneş batarken gölgeler büyük olur...
O, genç kız ve ağlamak...
Bu hayattı...
Onun hiç bilmediği...
Çünkü; Gölgeler büyümüştü...

Abdullah Artaç ARSLAN - 04 Aralık 2003/Perşembe